

Patricia
Cornwell

Luonnoton
kuolema

Suomentanut Ilkka Rekiaro

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Sitaatin Mary Shelleyn teoksesta *Frankenstein*
suomentanut Paavo Lehtonen

Englanninkielinen alkuteos *Unnatural Death*

Copyright © 2023 by Cornwell Entertainment, Inc.
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-50518-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistettu Stacille
– sinun ansiostasi kaikki on mahdollista.

”Olinko minä siis hirviö,
häpeäpilkku maan päällä,
jota kaikki ihmiset kavahtavat ja
jota kukaan ei tunnusta heimolaisekseen?”

Mary Shelley, *Frankenstein* (1818)

1. luku

ASTUN HISSISTÄ RUUMISHUONEKERROKSEN lemuavaan ilmaan, jota imelä hajunpoistoaineeseen ei pysty peittämään. Loistevalon välke on niin voimakasta, että minua huimaa, valkoinen lattia on likainen ja siinä näkyy veritippoja. Kevyttiliseissä on naarmuja ja hankaumia, punaiset biovaara-jäteastiat pursuvat yli.

Kello on muutaman minuutin yli yhdeksän aamulla ensimmäinen marraskuuta. Eilinen oli Pohjois-Virginian historian hengenvaarallisin halloween. Remuajat tappoivat toisiaan ja tekivät itsemurhia rajussa myrskyssä. Lähdin työpaikaltani Alexandriasta myöhään ja palasin sinne ennen kuin aamu sarasti. Emme ole saaneet lähimainkaan kaikkia tapauksia hoidetuksi, ja olisin vieläkin ruumiinavaussalissa, ellei minua olisi kutsuttu rikospaikalle, joka on kaikesta päätellen painajaismainen.

Kaksi retkeilijää on surmattu hylätyn kultakaivoksen lähellä noin sadan kilometrin päässä täältä lounaaseen. Buckingham Run on luonnonvarainen asumaton alue, jossa ei käydy patikoimassa tai muutenkaan – etsin jo tietoa seudusta saadakseni siihen tuntumaa. Virginian oikeuslääkärin virastoon ei ole sen yli 80-vuotisen historian aikana tullut sieltä ainuttakaan ruumista, mikä ei kuitenkaan tarkoita, etteikö siellä olisi ollut kuolemantapauksia, joista kukaan ei tiedä mitään.

Buckingham Runia ei ole kartoitettu. Siellä ei pysty liikumaan moottoriajoneuvoilla, enkä uskaltaisi mennä sinne jalkaisin. Tuhansien hehtaarien alueella on siellä täällä kaivoskuiluja ja tunneleita sekä muuta henkeä uhkaavaa, muun muassa ympäristömyrkkyyä. Valtavassa metsässä, joka on säilynyt Yhdysvaltain sisällissodan jälkeen pääosin koskemattomana, saattaa elää ties millaisia otuksia.

Sanomattakin on selvää, että siellä on isoja nisäkkäitä, kenties sellaisiakin, joita on vaikea kuvitella, enkä suinkaan tarkoita pelkästään karhuja. Pete Marino on rikospaikalle saavuttuaan lähettänyt jatkuvalla syötöllä videoita. *Vaellus-sauvoilla lävistetty naisen alaston ruumis kelluu järveissä, jonka tyvenestä pinnasta kuvastuvat ruskan värit. Hylätyn kultakaivoksen suun tuntumassa sijaitseva leiri ja parinsadan vuoden ikäisiä virttyneitä tauluja, joista on vielä nipin napin luettavissa Hengenvaara ja Pääsy kielletty.*

Marino kuvasi puhelimellaan kaivoskuilua taskulampun valossa. Kuilussa näkyi luhistuneiden tukihirsien päälle pudonnut ruumis, jonka veriset kasvot tuijottivat sokeasti ylös. Kuulen Marinon askelten narskuvan soralla ja hiekalla. Näen hänen lamppunsa valaisevan ruostuneita ratakiskoja... hämähäkinseittien verhoamaa malmivaunua... ja sitten hän huudahtaa "Voi hitto!" ja valokeila pysähtyy osoittamaan paljaan jalan jättämää jättikokoista jälkeä...

Olen lähdössä täältä. Lähetän viestin Marinon satelliittipuhelimeen.

Hän on entinen murharyhmän rikostutkija, ja olen tehnyt hänen kanssaan yhteistyötä melkein koko urani ajan. Nykyisin hän toimii rikostekniikan asiantuntijanani. Hänet ja salaisen palvelun rikospaikkatutkijatiimi vietiin muutama tunti sitten helikopterilla paikalle. Marino muodostaa siitä yleiskuvaa ennen kuin ehdin sinne. Hän on innoissaan löydöstä, jollainen tulee vastaan vain kerran elämässä, kuten hän asian

ilmaisee. En ole yhtä haltioissani todisteista, jotka varmasti herättävät kohua mutta ovat todennäköisesti väärennettyjä. Minusta vaikuttaa pikemminkin siltä, että edessä on varsinainen soppa.

Jos haluat minun tuovan jotain, kerro nyt heti. Kirjoitan peukaloilla ja työnnän naisten wc:n oven auki.

Hapuilen pimeässä seinäkatkaisijaa ja sytytän valot ahtaaseen kopperoon. Siellä on pesuallas, wc-istuin ja muovituoli, jonka jalat ovat eripituiset. Olen oppinut, ettei koskaan kannata päästää sivu suun tilaisuutta käydä wc:ssä. Urani alussa olin joskus rikospaikalla ainoa nainen, ainoa ehkä uhrin lisäksi. Murhapakoilla ei pääse vessaan, ja nyt olen lähdössä paikkaan, jossa vessoja ei ole.

Pestessäni käsiä laitoksen halvalla nestesaippualla tietokoneavusteinen älysormukseni ilmoittaa Marinon vastanneen viesteihini. Kuivaan käteni niin ikään halvoilla paperipyyhkeillä ja avaan puhelimen.

Tuo voimaleikkuri, hän on kirjoittanut, ja olen jo ajatellut ottaa sellaisen mukaan.

Selvä. Entä muuta? minä kirjoitan.

Kyypakkaus.

Ei löydy.

Autossani on.

Se ei tehoa, kirjoitan, ja olemme käyneet tämän keskustelun jo lukemattomat kerrat yhteisten vuosiemme varrella.

Parempi kuin ei mitään.

Eikä ole.

Mitä jos joku saa pureman? Hän lisää perään kerälle kiertynyttä käärmettä esittävän emojin.

Vastaan kahdella emojilla: helikopteri ja sairaala. Sujautan puhelimen taskuun. Levitän taas huulivoidetta, hieron kasvoihini fysikaalista aurinkosuojavoidetta ja suihkautan lopuksi iholleni reilusti hyönteiskarkotetta. Otan Kevlar-salkkuni,

joka on lahja salaisessa palvelussa työskentelevältä siskon-tyttäreltäni Lucy Farinellilta. Vien salkun hihnan olalleni ja katson itseäni peilistä.

Näytän juuri niin kurjalta kuin odotinkin nukuttuani monta yötä aivan liian vähän, syötyäni kiireessä ja juottuani liikaa kahvia. Kun Lucy ilmoitti minulle Buckingham Runista löydetyistä kahdesta ruumiista, hän neuvoi pukeutumaan äärioloihin. Taktiset reisitaskuhousut ja paita sekä jämerät kenkäni eivät pukisi useimpia naisia, eivätkä ne pue minuakaan. Lähetin Lucyille viestin: tavataan pihalla. Kerron hänelle, että minun on ensin vaihdettava pari sanaa Henry Addamsin kanssa, ja Lucy kyllä ymmärtää syyn.

Hautausurakoitsija on tulossa hakemaan ruumiin, joka ei liity tähän tapaukseen vaan eilen tehtyyn oletettuun itsemurhaan. Lähetin Addamsille viestin, että meidän on juteltava kun hän on päässyt tänne. Hän ei tiedä, mitä Buckingham Runissa on tapahtunut. Siitä ei ole vielä kerrottu uutisissa. Hän kuitenkin varmasti hoksaa, että jotain on tekeillä, enhän minä muuten olisi ilmoittanut jääväni odottamaan häntä.

Kävelen käytävällä, jonka molemmin puolin ikkunoista näkyy muistutuksia hiljattaisista kauheuksista. Todistehuoneessa ilmakeivataan verisiä klovnin asuja, joihin pukeutuneet kaksi entistä vankilakundia valitsivat eilen illalla väärän kodin johon murtautua. Pellet, kuten heitä nimitetään, saivat kepposen ja jäivät ilman karkkia, kun heidät otettiin vastaan haulikon kanssa.

Muuan jalankulkija jäi auton alle, ja autoilija pakeni paikalta. Asfaltille jäi lenkkarit, joiden nauhat oli sidottu kaksoisrusetilla. Särkynyt rannekello näyttää ajan ja elämän seisahtuneen yhdeksältä illalla, kun vanhainkodin pysäköinti-alueella tehty ryöstö päättyi murhaan. Ennustuskeksin paperisuikaleessa lukee *Onnesi kääntyy pian*, ja niin kävi naiselle, joka putosi puunrunkoon kiinnitetyltä ampumastandilta.

Tomografiahuoneen näytöillä on kuvia kallonmurtumasta. Mätänemishuoneen ovi on kiinni ja punainen valo palaa. Huoneessa on mahdollisesti Potomacjokeen hukkuneen henkilön pitkälle mädäntynyt ruumis. Hänet nähtiin viimeksi ka-
lastamassa melkein viikko sitten.

Fabian Etienne astuu ulos tarvikekomerosta, kun kuljen käytävällä sen ohi. Hänellä on sylissään laatikollinen suojakäsineitä, ikään kuin hän olisi sattumoisin osunut paikalle, mutta minä tiedän hänen metkunsa.

* * *

”MOI, TOHTORI!” FABIANIN tervehdys keskeyttää synkät ajatukseni. ”Odota!” Hän väläyttää minulle tyypillisen leveän hymyn. Hän on katsellut kameroiden kuvaa ja odottanut, että lähtisin ulos.

Fabian aikoo yrittää vielä kerran siinä toivossa, että muuttaisin mieleni, ja ymmärrän toki hänen pettymyksensä. Olen myös hyvin tietoinen siitä, miten kovasti hän janoaa draamaa, ja että hän pitkästyy helposti ja on alityöllistetty, kuten hän asian ilmaisee. Hän varttui Louisianan Baton Rougeassa, ja heti ajokortin saatuaan alkoi tienata rahaa kuljettamalla turisteja suoretkillä.

Fabianin isä on kuolinsyntyntutkija, ja Fabian kasvoi kuoleman kielissä, kuten hän usein letkauttaa. Hän ei pahemmin pelkää mitään ja on tilaisuuden tullen valmis tutkimaan vaikka minkälaisia ruumiita. On kuitenkin monta syytä, miksei hän voi osallistua Buckingham Runin tapaukseen. Salainen palvelu ei päästäisi häntä rikospaikalle, eikä minun ole lupa puhua yksityiskohdista hänen tai kenenkään muunkaan ulkopuolisen kanssa. Sitä paitsi tarvitsen häntä täällä.

”Autoin Lucya viemään kaiken kopteriin ja hän antoi minun kurkistaa ohjaamoon.” Fabian puhuu Louisianan mur-

retta mutta kuulostaa pikemminkin nykiläiseltä kuin syvän etelän asukkaalta. "Se on ihan sairaan siisti. Hän sanoi, että sillä pääsee yli kolmeasataa. Ja siinä on minikonekiväärit kääntyvien tukivarsien varassa. Ja sillä näkee lentää vaikka sumussa. Tohtori, oletko varma, etten voi tulla mukaan? Lupaan olla avuksi."

Fabianin suora musta tukka ulottuisi selän puoliväliin, ellei hän olisi sitonut sitä pinneillä pääkallon kuvalla varustetun hiussuojuksen alle. Hänellä on yllään mustat työvaatteet, jotka jättävät käsivarsien goottitatuoinnit ja viintikoiramaisen jäntevän ja nopean kropan muodot näkyviin. Monet pitävät häntä seksikkäänä. Sihteerini Shannonin mielestä Fabian on "ihana", täydellinen yhdistelmä Cheriä ja Harry Stylesia.

"En ole koskaan ollut helikopterin kyydissä, varsinkaan sellaisen joka nyt on tuolla pihalla. Se on älyttömän makee, sellaisia näkee vain *Kostajissa*", Fabian sanoo tohkeissaan. "Jos otat minut mukaan, et varmasti kadu."

"Minä en johda tutkintaa enkä pääätä asioista." Toistan mitä olen jo sanonut hänelle useaan kertaan.

"Mutta päätähän sinä, mitä ruumiille tehdään", hän sanoo. "Vaikuttaa siltä, että voit ottaa avuksi kenet vain haluat."

"Rikospaikalle pääsyä rajoitetaan turvallisuus- ja muista syistä. Sinun kuuluu auttaa siellä, missä sinua eniten tarvitaan", minä selitän kärsivällisesti, vaikka koville ottaa. "Fabian, meillä on täällä liian vähän väkeä ja tapauksia on tullut liikaa. Se on suurin syy siihen, miksi sinun pitää jäädä tänne. En voi ottaa sekä sinua että Marinoa mukaani rikospaikalle –"

"Eli sinä viis veisaat työharjoittelustani." Kun hän taas keran luo minuun loukkaantuneen katseen, tunnen itseni huonoksi mentoriksi, ja juuri sitä hän haluaakin.

"On ikävää tuottaa sinulle pettymys." Nykyisin huomaan usein pyyteleväni häneltä anteeksi, koska hän ei kestä kieltävää vastausta.

En pidä siitä, että joudun torppaamaan hänen toiveensa, koska siitä väistämättä seuraa draamaa. Puolisoni, joka on oikeuspsykologi, sanoo Fabianin tiedostamattaan idealisoivan minut ylihuolehtivaiseksi äidiksi, joka on hänen ongelmiansa perimmäinen syy. Bentonin mukaan meillä on äiti-lapsi-suhde, jossa on oidipaalisia vivahteita. Tiedän vain sen, että Fabian osaa olla melkoinen kauhukakara, kun ei saa tahtoaan läpi.

”Minun on tärkeää saada jonkinlainen käsitys siitä, mitä on odotettavissa”, hän sanoo. ”Kaikki on niin hirveän salaista, ihan kuin tekeillä olisi jotain tosi omituista. Heitin Lucylle muutaman peruskysymyksen, mutta hän ei suostunut kertomaan muuta kuin että Buckingham Runissa on kuollut kaksi ihmistä. Ja tietenkin, että salainen palvelu on käynyt esitutkinnan johtoon. Se kertoo minulle paljon. Tämän täytyy olla tosi iso juttu.”

”Tietoa on toistaiseksi hyvin vähän ja on epäviisasta spekuloida.” En suostu väittelemään tästä hänen kanssaan. ”Sinun on hoidettava asiat täällä Marinon ja minun poissa ollessa. Perävaunu on dekontaminoitava ja laitettava valmiiksi. Tiedän kyllä, että salainen palvelu johtaa tutkintaa ja vie sinne erikoislaitteita. Meidän tulee noudattaa heidän protokollaansa. Ja kaiken pitää olla valmiina, kun palaamme sieltä ruumiiden kanssa.”

”Miksi *hän* pääsi sinne mutta minä en?” Fabian kysyy, ja toivon, että vielä koittaa päivä, jolloin hän ja Marino tulevat juttuun keskenään.

Uhrit paikannettuaan Lucy otti ensin yhteyttä minuun, mutta ei seuraavaksi suinkaan Fabianiin. Lucy on tuntenut Marinon pienestä pitäen. Lucy pyysi Marinoa tulemaan salaisen palvelun lentokonehallille Washingtonin lähelle Etelä-Marylandiin. Sieltä Lucy vei Marinon aamunkoitteessa helikopterilla rikospaikalle. Marino sijaistaa minua siellä,

kunnes ehdin paikalle, ja Fabianin mielestä se tehtävä on kuin lottovoitto.

”Minähän tässä kokemusta tarvitsen.” Fabian jatkaa perustelujaan käytävässä. ”Marino haalii kaikki hyvät tapaukset ja minulle jää vain mitättömiä räppeitä, joista en opi mitään uutta.”

”Ei ole suinkaan mitätön tehtävä kerätä vaikean rikospaikan tutkimiseen tarvittavat laitteet ja tarvikkeet”, minä sanon. ”Olisi tuhoisaa, jos minulta paikan päällä puuttuisi jotain olennaista.”

”Kuten äitini minulle tiuhaan huomauttaa, tämä jobi *ei täytä odotuksiani*.” Fabianilla on tapana piirtää lainausmerkkejä ilmaan. ”Minusta piti tulla *ruumishuoneen tutkija eikä juoksupoika*.” Taas hän tekee lainausmerkit ilmaan. ”Tohtori Reddy antoi minulle melkein täysin vapaat kädet. Siksi ylipäänsä otin tämän pestin vastaan. Ei sen puoleen, että haikailisin hänen peräänsä. Mutta nyt en pääse tekemään puoliakaan siitä mitä aiemmin.”

Minä en palkannut Fabiania. Hänet palkkasi edeltäjäni, entinen johtava oikeuslääkäri, ja se on valitettavaa. Elvin Reddy saattoi Virginian oikeuslääkärijärjestelmän hunningolle ja panisi minutkin matalaksi, jos saisi tilaisuuden. Olimme työtoverit lyhyen aikaa uramme alussa, ja meillä on takanamme epämiellyttävä yhteinen historia. Täällä aloittaessani en ensin tiennyt, kenen joukoissa Fabian ja muut seisoivat.

Minulle ei ole oltu lojaaleja, ja on ollut hankala selvittää, kehen voin luottaa. En kuitenkaan halua kohdella ketään epäreilusti. Syytön kunnes toisin todistetaan, niinhän tämän pitäisi mennä, eikä minulla ole varaa siihen, että Fabian irtisanoutuu. Meillä on ruumishuoneella enää vain kolme tutkijaa Marino mukaan lukien. Kolmas on osa-aikainen ja lähestyy eläkeikää. Niin kovasti kuin Fabian silloin tällöin hermoilleni käykin, tiedän hänen olevan lahjakas. Kannan hänestä vastuuta ja tiettyssä määrin jopa pidän hänestä.

”Minulla on sinulle paljonkin tekemistä, kunhan nouda-

tat ohjeitani”, sanon. ”Aina on vireillä esitutkintoja, jotka ovat vielä kesken.”

”Juuri sitä työtä minä haluan tehdä.” Hänen mielialansa ko-
hoaa välittömästi. ”Minun heiniäni on selvittää tärkeät yksityis-
kohdat, jotka kertovat koko tarinan. Siksi olin älyttömän pätevä
lääkärin assarina”, hän lisää kaikkea muuta kuin vaatimatto-
masti uransa alkuun viitaten. ”Kaivoin potilaista tietoa, jota
lekurit eivät olisi ikinä itse osanneet etsiä. Juttuja, jotka olivat
taudinmäärityksen kannalta käänteentekeviä. Kuten isäni aina
jaksaa jankuttaa, *kuunteleminen on kaiken a ja o.*” Hän piirtää taas
ilmaan lainausmerkit.

”Fabian, meidän on jatkettava tätä keskustelua joskus
toiste –”

”Minä katso *kuulen*, mitä joku toinen sinulle sanoo, ja olen
valppaana. Mutta tiedätkö, kuinka harvinainen kyky se on?”

”Aivan taatusti tiedän, ja nyt minun pitää mennä.”

Näen seinälle asennetusta näytöstä, että Henry Addams on
pysäyttänyt autonsa pihaportillemme. Hetken kuluttua hän
ajaa siitä lastauslaiturin eteen.

”Addamsin perhe on tullut hakemaan Nan Romeron, ei-
lisaamuisen itsemurhantekijäksi epäillyn.” Viittaa näyttöön.

”Hoidan asian.” Fabian on nyt paljon paremmalla tuu-
lolla. ”Se on muuten tosi pimeä tapaus. En tiedä mitä tohtori
Schlaefer on sinulle sanonut.”

”Emme ole ehtineet jutella”, minä sanon.

”Maalarinteippi vaivaa minua”, Fabian sanoo kävellessään
rinnallani. ”En osaa kuvitella, että kukaan sitoisi alaleukansa
sillä tavalla. Varsinkaan nainen.”

”Etsivä Frugelta saadaan varmaan uutta tietoa”, sanon.
”Hän epäilemättä tietää, että lykkäämme kuolinsyyn ja -tavan
ilmoittamista, kunnes saamme myrkkyseulan tulokset.”

Fabian kääntyy takaisin hissille päin minun jatkaessani
käytävää pitkin. Käytävä alkaa ja päättyy kuin patologinen

umpikuja: vastaanottoalue on surullisen oikeuslääketieteen klinikkani ensimmäinen ja viimeinen pysäkki. Meiltä ei tarvitse varata aikaa ja me palvelemme suurta yleisöä maksutta. Kuolemaa ei kiinnosta, kuka kukin on, vaan se kohtelee kaikkia tasaveroisesti. Harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta potilaillemme on yhteistä ainoastaan se, ettei heille tullut koskaan mieleenkään, että he päätyisivät tänne.

Kun ruumiit tuodaan meille, ne työnnetään paareilla ovesta sisään ja punnitaan lattiavaa'alla. Ne mitataan vanhan-aikaisella mittakepillä, ja niille annetaan tapausnumero ennen kuin ne pannaan kylmiöön odottamaan vuoroaan. Nimi kirjoitetaan käsin Kuolleiden kirjaksi kutsumaani isoon mustaan lokiin, joka on ketjulla kiinni vartijan kopin ikkunan edessä olevassa ikilevytiskissä.

Luodinkestävän lasin toisella puolella näen Wyatt Earlen khakiunivormun takin tuolinselällä. Hänen pöydällään on noustoaterian roskia ja nurkkaan nojaa alumiininen baseballmaila, jonka hän on lainannut anatomian osastolta, missä säilytetään tutkimuskäyttöön lahjoitettuja ruumiita kunnes ne lopulta tuhkataan.

Meillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin murskata isoja luita, sillä muuten ne eivät mahtuisi tuhkalaatikoihin, jotka palautetaan omaisille. Yövuorossa ollessaan Wyatt kiertelee käytävillä maila kädessä. Toisin kuin minä hän pelkää kuolleita enemmän kuin eläviä.

2. luku

WYATT ON LASTAUSHALLISSA, jonka massiivinen rullaovi avautuu parhaillaan kovasti kolisten. Ruumisauto, hopeanvärinen Cadillac Landau, alkaa lipua sisään, ja Wyatt kävelee sitä kohti. Seuraan tapahtumia valvontakameran näytöltä.

Kuljettajan ikkuna avautuu, ja näen ohjauspyörän takana Henry Addamsin. Miehet juttelevat tavalliseen tapaan kohteliaasti. Kameran mikrofonien välittämänä kuulen rupattelua säästä ja työasioista. He tiedustelevat perheidensä kuulumisia, ja saan nyt ensimmäistä kertaa tietää, että Henryn vaimo on joutunut muuttamaan hoitokotiin.

Näin Henryn viimeksi noin kuukausi sitten. Hän ei silloin maininnut asiasta mutta näytti väsyneeltä ja huolestuneelta. Olen jo jonkin aikaa tiennyt, ettei Megan voi hyvin, mutta en arvannut, että tilanne oli kehittynyt näin vakavaksi. Henry ajaa auton peremmälle ja Wyatt laittaa lippalakini päähän ja aurinkolasit silmille. Hän astuu isosta oviaukosta auringonpaisteeseen.

Portin edustalle on kerääntynyt uteliaita ihmettelemään salaisen palvelun pahaenteisen mustaa helikopteria, jolla siskontyttäreni Lucy lentää. Sen koodinimi on Maailmanlopunlintu. Kaukana pysäköintialueen takanurkassa seisovan kopterin ympärillä on oransseja liikennekartioita, ja Lucy kuormaa parhaillaan matkustamoja. Haluan mukaan suoja-

pukuja, koska riskinä on altistuminen myrkyllisille aineille ja tuntemattomille eläimille ja eliöille.

”Sus siunakkoon!” Metalliset parit tömähvät ja rämähvät Henryn vetäessä niitä ruumisauton perästä. Hän jupisee eufemismeja laulavalla Virginian murteellaan ja vaikuttaa poikkeuksellisen ärtyneeltä. ”Helkutin helkutti...!”

Haen puhelimeni sovelluksella yhteyden rakennuksen valvontakamerajärjestelmään ja sammutan lastaushallin kamerat. Yksi videonäytön ruuduista pimenee ja Henry katoaa näkyvistä. Seuraavaksi lähetän Wyattille viestin, jotta hän tietää minun kajonneen järjestelmään. Hän tietää, miten minulla on tapana toimia, kun haluan jutella kahden kesken.

Kuittaan, pomo, hän vastaa viestiini. Täällä on noin 30 ihmistä. Pidän heitä silmällä.

Älä päästä ketään lähemmäksi.

Hän vastaa peukkuemojilla. *Valitusta kuuluu jo odotetusti, hän kirjoittaa. Itse paholainen on paikalla.*

Oletan Maggie Cutbushin tekevän kiusaa aina tilaisuuden tullen. Kun syrjäytin Elvin Reddyn ylimpänä oikeuslääkärinä perin hänen sihteerinsä, ja siedin sitä naista kaksi ensimmäistä työvuottani. Jonkin aikaa sitten sekä Maggie että Elvin saivat potkut ja heille löydettiin uudet tehtävät kuten viranomaisen maailmassa usein tapahtuu. Maggie ei ole enää alaiseni mutta tuo edelleen itseään esiin ei-toivottuna hahmona, kuin aavesärky tai kummitus.

Minua odottaa Buckingham Runissa jotain, mikä kaikesta päätellen aiheuttaa juuri sellaisen haloon kuin Maggie toivoo. Itse asiassa se on jo alkanut. Siksi hän ryhtyi valittamaan helikopterista ennen kuin ehdin edes astua ovesta ulos. Hän tietää, että minä kuulen valituksista. Hän haluaa ennen kaikkea päästä ihoni alle häiritsemään keskittymistäni.

Anna hänen olla. Hoidan asian myöhemmin, minä evästän Wyattia.

Astun ovesta varastotilaan, joka on pienen lentokonehallin kokoinen. Siellä on kuormalavoilla puhdistusaineita, klooria, biosideja ja laatikoittain suojapukuja. Neljän litran kanistereissa on formaldehydiä ja palsamointinestettä. Kanistereihin on liimattu varoitustarra: pääkallon ja kahden ristikkäisen luun kuva. Seinät ja lattia on maalattu epoksihartsilla, ja ne on helppo puhdistaa painepesurilla. Mutta sitä ei ole tapahtunut viime aikoina, koska meillä on ollut kiireitä.

Betoniluiskalle on kuivunut veritippoja ja paarien pyöristä jääneitä punertavan mustia jälkiä. Kärpäset porräävät ja laskeutuvat jäteastioiden päälle. Varpuset pyrähtelevät siellä täällä, kuten usein käy, kun hallin ovea pidetään auki. Näen että pysäköintialueen portille kävelee lisää ihmisiä, muun muassa Shannon Park. Hän on pukeutunut smaragdinvihreään mekkoon, joka tuo mieleen 1970-luvun.

Hänen kalastajanhattunsa on peräisin samalta ajalta, ja kohta hän saa pitää siitä kiinni, kun Lucy ja minä nousemme ilmaan. Vastikään palkkaamani sihteeri työskenteli aiemmin oikeustalon pikakirjoittajana. Hän on ensiluokkainen nuuskija ja taitava jututtamaan ihmisiä. Hänet tuntien arvelen hänen keräävän tietoa ja kenties jopa kirjoittavan asioita muistiin. En hämmästyisi, vaikka hän äänittäisi lähellä seisoskelevien keskusteluita. Kerta ei olisi ensimmäinen.

"Herran tertut!" Henryn sormi on jäänyt puristuksiin paarien alle. Hän ei ole vielä huomannut minua.

"Hyvää huomenta, Henry!" minä huikkaan päästessäni luiskan juurelle.

"Oho!" hän nostaa hämmästyneenä katseensa. "Hei, Kay! Suo anteeksi, hyvät tavat pääsivät unohtumaan." Hän on harvinaisen häkeltynyt. "Sählään tässä niin etten huomannut sinun tulevan."

"Satutitko sormesi?" kysyn päästessäni hänen luokseen.

"Siihen nousee pelkkä rakkula. Jään henkiin."

”Jos et, olet oikeassa paikassa.”

”Kaikella kunnioituksella, en halua sinua lääkärikseni.” Hän hymyilee, mutta hänen silmänsä ovat himmeät ja levottomat.

Pitkällä, arvokkaan oloisella Henryllä on tinanharmaa tukka ja ohuet viikset. Hän on sonnustautunut huolitellusti mustaan pukuun, ja takin alla on skottiruutuliivit. Takinkäänteessä on ruusunnappu ja pieni morsiusharson oksa. Hän on laiha ja näyttää lopen uupuneelta ja alavireiseltä.

”Mitä muuta pahaa olet tehnyt paitsi jättänyt aterioita väliin?” Se on minun tapani kysyä hänen yksityiselämästään. ”Vaikuttaa siltä, että minun on tultava kotikäynnille tuomaan lasagnea. Muistaakseni sinulle maistuvat myös minun kannelonini ja panzanellassalaattini.”

Muutettuani kolme vuotta sitten takaisin Virginiaan olen silloin tällöin vienyt hänelle kotiin ruokaa, kun hänen vaimonsa vointi on ollut huono. En kuitenkaan tiennyt, että vaimon dementia oli edennyt näin nopeasti.

”No, jos haluat välttämättä kuulla”, hän sanoo ja huokaisee pitkään, ”jouduin siirtämään Meganin hoitokotiin Fairfaxiin.” Hän kertoo muistisairaiden hoitoon erikoistuneen laitoksen nimen ja kuinka kauan Megan on siellä ollut. ”Tämä on ollut tulollaan jo muutaman vuoden, kuten tiedät, mutta viime kuukausina hänen tilansa on selvästi huonontunut, ja kaiken lisäksi hän sai aivoinfarktin.”

”Voi miten ikävää.”

”Hän ei pysty kävelemään eikä syömään omin avuin eikä enää tunne minua.”

”Se on varmasti todella raskasta.”

”Käyn katsomassa häntä joka päivä. Hän luulee, että olen töissä siellä.” Henryn silmissä käväisee kyyneliä.

”Biologia on joskus julmaa.”

”Pari viikkoa sitten Megan alkoi pitää erään toisen potilaan

vihkisormusta. Hän luulee olevansa naimisissa sen miehen kanssa. Ja olleensa tämän vaimo koko ikänsä." Henry selvittää kurkkuaan.

"Henry, pidätkö sinä huolta itsestäsi?"

"Olet oikeassa, minulla on syömisessä parantamisen varaa." Hän kiskaisee paareja epätyypillisen kärsimättömästi.

"Annahan kun autan."

Kumarrun ruumisauton avoimeen kuljetustilaan ja näen, että paarien kaidekisko on juuttunut auton katon tekemokkaverhoiluun. Hän oli vähällä repäistä sen.

"Tämä on niin pirskatin turhauttavaa, ja suo anteeksi karkeuteni." Henry siirtyy pois tieltä ja pyyhkii silmiään. "Mutta mikään ei riso niin kovasti kuin se, kun huomaa, että välineet reistailevat. Sitä en ole koskaan suvainnut. Nyt on töitä niin paljon, että olemme helisemässä ja joudumme käyttämään romuja, jotka joutaisivat tunkiolle."

"Tiedän mistä puhut, sillä melkein kaikki meidän kalustomme on juuri sellaista", sanon. "Mukaan lukien sinulta saamamme vanhat välineet, joista olen ikuisesti kiitollinen."

* * *

MINULLE SAIRAALOIDEN, HAUTAUSTOIMISTOJEN ja pelastuspalveluiden poistotavarat ovat tuiki tärkeitä, enkä kaihda kerjäämistä. Minulle kelpaavat ommelpakkaukset, skalpellit, teknisesti vanhentuneet röntgen- ja kerroskuvauslaitteet, reistailevat parit, painepesurit ja märkäimurit, samoin kuin tietokoneet ja ajoneuvot. Otamme ilomielin vastaan mitä tahansa, mitä meille lahjoitetaan.

"Toinen kaide on rikki eikä avaudu lukituksesta." Määrittelyn ongelman Henryn tutkaillessa minua.

"Näytät siltä kuin olisit lähdössä safarille, ja haiset hyttyskarkotteelta", hän sanoo auttaessani häntä nostamaan parit.

Laskemme ne lattialle ja suoristamme jalat hänen haluamalleen korkeudelle. "En rupea kysymään, mitä on tapahtunut." Se on hänen tapansa kysyä juuri sitä. "Mutta tuskinpa jäit tänne minua odottamaan vain siksi, ettei sinulla ole jotain parempaakin tekemistä."

"Onko Buckingham Run sinulle tuttu?" kysyn.

"Olen ainoastaan ajanut sen ohi", Henry vastaa. "Siellä oli minun tietääkseni paljon kaivostoimintaa kauan sitten, mutta en usko, että siellä enää käy väkeä lainkaan. Muistaakseni siellä on pääsy kielletty -kylttejä ja sitä rataa. Paikka näyttää aika kammottavalta, kun sen ohi ajaa."

"Tämän hallin kamerat on nyt sammutettu", kerron, ja olemme tehneet saman ennenkin. Sammutan valvontakamerat ainoastaan hallista, koska en halua kenenkään katselevan meitä näytöltä. "Henry, meillä on ongelma."

"Niin vähän arvelinkin, kun sanoit, että sinulla oli asiaa", hän toteaa. "Kuinka voin auttaa?"

"Toimitan sinulle kaksi ruumista, jos sopii. On valitettavasti kehkeytymässä jotain ikävää, joka on vasta alullaan. Varoitan sinua etukäteen, etten tiedä kuinka hyvin pystymme hallitsemaan seuraukset, sillä ne voivat olla melkoiset. Tilanne on liittovaltion kannalta vakava. Ja asiaan liittyy muita tekijöitä, jotka aiheuttavat yleisen paniikin, ellemme käsittele näitä kuolemantapauksia äärimmäisen huolellisesti ja hienovaraisesti."

"Niin päätelinkin sen perusteella, mitä tuolla pysäköinti-alueella tapahtuu." Henry katsoo hallin avoimesta ovesta helikopteria ja sitä ihmettelevää väkijoukkoa.

Korkean metalliaidan taakse soljuu koko ajan lisää väkeä. Aidan harjalla on teräviä piikkejä. Se suojaa nelikerroksista rakennustani kuin ruma vallihauta. Vielä kuukausi sitten samoissa tiloissa toimivat lisäksi rikostekninen laboratorio, anatomian osasto ja lasten vammoista lukua pitävä Safe Kids.

Sitten kuvernööri perusti hätätilojen ehkäisyviraston (HEV), vaikkei sellaiselle ollut mitään faktista tarvetta.

HEV on turha ja naurettava keksintö, varsinainen hukainvestointi. Elvin Reddy on määrätty uuteen tehtävään HEVin ensimmäiseksi johtajaksi. Nyt hänellä on enemmän valtaa kuin koskaan ja kulmahuone kuvernöörin päämajassa Richmondissa. Hänen operatiivinen apulaisjohtajansa Maggie Cutbush on myös palannut elämääni kostamaan. Kaikki se tuli minulle yllätyksenä, kun HEV valloitti valtaosan rakennukseni ylimmästä kerroksesta.

Muutama HEVin työntekijä seisoskelee pysäköintialueella. Voin kuvitella, miten pahansuovasti ja jopa pilkallisesti he puhuvat odottaessaan, että Lucy ja minä lähdemme helikopterilla. Maggie ja Elvin ovat huolehtineet siitä, ettei yksikään heidän alaisensa pidä minusta eikä edes kohtele minua asiallisesti.

”Mitä minun tarvitsee tietää?” Henry kysyy.

”Pidä mielessä, että tässä vaiheessa kysymyksiä on paljon enemmän kuin vastauksia. Lucy on lennäntänyt rikostutkijoita Buckingham Runiin – ne kaksi uhria olivat leiriytyneet erään hylätyn kultakaivoksen suun lähelle. Ilmeisesti he asuivat siellä teltassa useita kuukausia, kaikei loppukesästä alkaen.”

”Kuulostaa oudolta”, Henry sanoo. ”Miksi kukaan välittäisi teltailla niin viheliäisellä alueella?”

”On paljon sellaista, mitä emme vielä ymmärrä”, vastaan. ”Mutta uhrien kimppuun käytiin tänään aamuyöllä kolmen jälkeen, kun oli vielä pimeää ja satoi. Sen verran tiedetään varmasti. Telta on painunut kasaan, tavaroita on heitelty hajan hajan, jäljet viittaavat kaottiseen väkivaltaan ainakin Marinon ja muiden lähettämistä kuvista päätellen. Emmekä ole vielä saaneet varmistusta uhrien henkilöydestä.”

”Mutta onko teillä oletus?” Henry kysyy.

”Kyseessä ovat luultavasti retkeilyä harrastavat Huck ja Brittany Manson. Lucyn mukaan liittovaltion poliisi epäili

heitä massiivisista it-rikoksista, joissa oli mukana venäläisiä ja mahdollisesti kiinalaisia. Mansonit olivat ilmeisesti vetäytyneet syvälle metsään, jotta heidän tekemisiään olisi vaikeampi valvoa.”

”Entä vakoilu?” Henry kysyy. ”Mietin että harjoittivatko he vielä kaiken muun lisäksi sitä?”

”En ole tämän tarkemmin perillä asioista. Lucy kertoo lisää, kun vie minut paikalle”, vastaan. ”Sen verran hän kuitenkin sanoi, että Mansoneilla oli yhteyksiä hyvin pahoihin ihmisiin, joita ei ole syytä aliarvioida. Haluan sinun tietävän sen. Ymmärrän täysin, jos et halua olla missään tekemisissä koko asian kanssa.”

On reilua varoittaa häntä riskeistä, eikä tämä ole ensimmäinen kerta, jolloin olemme yhdessä hoitaneet arkaluontoisia tilanteita. Viime kesänä kyse oli erään CIA:n työntekijän murhasta. Sitä ennen FBI:n suojelemasta todistajasta, jonka henkilöllisyys paljastui, kun hänet oli siirretty läheiseen Arlingtoniin.

”Mitä tuumit?” Henry kysyy. ”Onko sinulla hajua siitä, mitä heille tapahtui?”

Hänen silmissään on huolestunut katse, kun keskustelomme ruumisauton luona. Vilkuilemme välillä hallin isosta ovesta ulos varmistaaksemme, ettei kukaan putkahda paikalle ja kuule sanaakaan puheistamme.

”Karhu vai peräti useampi karhu?” hän kysyy. ”Ne pystyvät tekemään rumaa jälkeä, jos ovat isoja ja tarpeeksi vihaisia. Samoin susilauma tai jopa yksinäinen susi, varsinkin vesikauhuinen. Olen nähnyt eläinten tappamia ihmisiä läheltä kuten sinäkin. Minun tapauksissani arkkua ei voinut pitää auki.”

”Saamieni tietojen perusteella en usko, että kyse on karhusta, sudesta, ilveksestä saati villiintyneistä karjuista”, vastaan. ”Ei ole viitteitä siitä, että leirin elintarvikkeet olisivat kiinnostaneet eläimiä. Siellä ei esimerkiksi ole petojen jälkiä

eikä jätöksii. Uhrit asuivat samassa paikassa useita kuukausia. Minulle ei juuri tule vastaan luonnonvaraisten eläinten uhreja, mutta mietin tässä, että miksi nyt?"

"Ei käy järkeen, että hyökkääjä olisi eläin, jos elintarvikkeet kerran on jätetty rauhaan", Henry sanoo. "Nehän melkein aina houkuttelevat eläimiä leirien lähelle. Eikä karhuilla, susilla ja muilla suurpedoilla ole tähän aikaan vuodesta pentuja, joten en usko eläimen hyökänneen pentuja suojellakseen. Onko tietoa siitä, hyökättiinkö uhrien kimppuun heidän nukkuessaan teltassa?"

"Oletettavasti Mansonit heräsivät, kun heidän riistakameroidensa liikeanturit antoivat hälytyksen tunkeutujasta", vastaan. "Tunkeutuja, oli sitten ihminen tai eläin, ei näy uhrien riistakameroiden lämpökuvissa. Lucy sanoi, että videolta kuuluu askelia, mutta ei näy, kuka tai mikä siellä liikkui."

"Jopas on merkillistä." Henry vaikuttaa hiukan jännittyneeltä.

"Hyökkääjä näyttää myös olleen luodinkestävä, vaikka sitä ammuttiin lähietäisyydeltä isokaliiperisilla tuliaseilla."

"Vielä merkillisempää. Mistä kummasta on kyse?"

"Maasta löydetyt litistyneet luodit ovat kymmenen millimetrin luoteja karhunpyyntiin käytetyistä patruunoista. Luodit osuivat ja kimposivat maahan."

"Taivaan vallat, kuulostaa koko ajan erikoisemmalta", Henry sanoo. "Missä kunnossa ruumiit ovat? Aika karmeassa vissiin."

"Ne ovat olleet taivasalla monta tuntia, joten tuskin ne hyvässä kunnossa ovat. Emmekä tiedä, ovatko ne altistuneet muille kenties vaarallisille aineille, esimerkiksi myrkyille, tai pieneliöille, joita emme yleensä kohta."

Kerron käsitteleväni näitä kahta kuolemantapausta mahdollisina biologisina ja kemiallisina terveysriskeinä. On tärkeää eristää ruumiit mahdollisimman tarkasti. Emme tiedä, millaisia vaaroja Buckingham Runissa piilee. Vesi ja maaperä